

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 360/2024
16.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Биљане Синановић, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање новца из члана 241. став 4. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Горана Петронијевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К. бр. 127/23 од 05.06.2023. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1. бр. 151/23 од 15.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Петронијевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К. бр. 127/23 од 05.06.2023. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1. бр. 151/23 од 15.11.2023. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К. бр. 127/23 од 05.06.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело фалсификовање новца из члана 241. став 4. Кривичног законика и изречена му је условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело и изречена му је мера безбедности одузимање предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде. Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1. бр. 151/23 од 15.11.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Горана Петронијевића и адвоката Сретена Ђорђевића изјављене против пресуде Основног суда у Ваљеву К. бр. 127/23 од 05.06.2023. године и иста пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Петронијевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тач. 1), 2) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји и побијане пресуде преиначи, тако да окривљеног ослободи од оптужбе за дело које му је стављено на терет или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП неоснован, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је у побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП односно да се правноснажне пресуде заснивају на незаконитим доказима, а као незаконите доказе браниоци означавају видео запис предметног догађаја на компакт диску који је прибављен противно одредби члана 16. Законика о кривичном поступку и без наредбе надлежног органа поступка за претресање објеката и уређаја који садрже електронске податке, чиме су повређене одредбе члана 152. став 2. и 3. ЗКП, као и вештачење вештака Националног центра за криминалистичку форензику Николе Самаиловића.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 286. став 1. ЗКП прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка.

Из извештаја Министарства унутрашњих послова Полицијске управе у Ваљеву, Одељење криминалистичке полиције од 04.08.2020. године број ИТД-28061/2020 произилази да су полицијски службеници ОКП ПУ Ваљево прикупили и изузели снимке са унутрашњих и спољних камера видео надзора у ноћном клубу „ББ“ у ..., улица ..., које су прегледали заједно са власником ноћног клуба „ББ“ ВВ, који је и доставио снимке.

По ставу Врховног суда, наведени видео записи сигурносних камера не представљају незаконите доказе, обзиром да је, сходно члану 286. став 1. ЗКП,

полиција овлашћена да у преткривичном поступку обави све радње које ће помоћи да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ. То даље значи да, у конкретном случају, није спроведена доказна радња – претресање, а како означени видео записи нису пронађени приликом претресања и нису одузети од власника сигурносних камера или другог лица, већ је исти снимке доставио добровољно, то није ни постојала потреба за издавањем потврде о привремено одузетим предметима.

При томе, када су у питању овако сачињени видео снимци са камера видео надзора, које су постављене у фирмама, привредним друштвима, продајним објектима, такви докази нису незаконити, у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, имајући у виду чињеницу да су наведене камере постављене у циљу обезбеђења објеката и простора, а на шта правна лица имају право, сходно Закону о приватном обезбеђењу, којима се уређује поред осталог и заштита објеката.

Имајући у виду да видео снимци достављени од стране Полицијске управе Ваљево, сходно изнетом, нису ни по начину прибављања ни по својој садржини незаконити докази, на којима се пресуда не може заснивати, то су неосновани и наводи захтева за заштиту законитости да је вештачење вештака Националног центра за криминалистичку форензику Николе Самаиловића незаконит доказ, обзиром да се заснива на тим видео записима.

Имајући у виду све напред наведено, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да у изреци осуђујуће пресуде није наведено од кога су спорне новчанице одузете, што изреку чини неразумљивом, на који начин бранилац суштински указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Поред тога, бранилац указује да се из изреке не може утврдити да ли је окривљени спорни новац ставио у оптицај, да ли је то урадио лично или посредством другог лица, па је неразумљиво од ког лица је потврдом о одузимању предмета и одузета спорна новчаница, услед чега је осуђујућа пресуда противречна сама себи, на који начин указује на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Бранилац даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости, нумерички означава да је побијаним пресудама учињена и битна повреда из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, која не представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека.

Преосталим делом поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да првостепени суд није извео као доказ вештачење окривљеног на околност његове урачунљивости с обзиром да је исти у својој одбрани навео да је том приликом конзумирао алкохол, на који начин бранилац оспорава чињенично стање утврђено у првостепеној и потврђено другостепеном пресудом и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тач. 2) и 3) ЗКП и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Сходно напред изнетом, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**